

Caracterizarea personajului Stefan Gheorghidiu din opera Ultima noapte de dragoste, intaia noapte de razboi scrisa de Camil Petrescu-a doua parte

Drama eroului ar proveni din incercarea lui de suprapunere a unui ideal -faurit de inclinatie-i de sorginte filosofica spre sistem -, pe realitate. Aceasta din urma nu poate raspunde setei de absolut a eroului.

De aici, esentele. O drama a incompatibilitatii cu mediul social, dispersata in tendinte si relatii, in viziuni si moduri de existenta contrare: al lui si al Elei, al lui si al celorlalti. O drama a imposibilitatii de comunicare, succesiva celei de mai sus, care naste impacturi periculoase, declarate sau inabusite, dar resimtite puternic de ul-traluciditatea febrila a eroului. Drama se consuma insa in interior, la mari adancimi, iesind la iveala, din gesturi reci, doar farama ale navelor scufundate: "Mi-am incins sabia, mi-am verificat steayerul de buzunar, am sarutat-o chiar, pe aceasta femeie care nu mai era a mea, care era a mortii. Am privit-o cu indiferenta cu care privesti un tablou".

Toate momentele dramatice, intreaga viata a eroului se consuma de fapt la mari adancimi. Plonjarile sale interioare traduc, ca si in cazul lui Gelu Ruscanu, obsesiv si rascolitor, drama spadei care, sub apasare, nu se indoaie, ci se frange: "I-am scris [fostei neveste, la despartirea definitiva, n.n.] ca-i las absolut tot ce e in casa, de la obiecte de pret la carti..., de la lucruri personale, la amintiri. Adica tot trecutul".

Salvarea eroului nu este, cum s-ar parea, in filosofie: cercul nu devine spirala, ci se inchide (vezi traiectoria eroului in celalalt roman). Filosofia, aparent izbavitoare, va genera alte sisteme, va alimenta setea de ideal a eroului, niciodata traductibila in termeni reali. Am putea spune ca filosofia este cantecul de dragoste si moarte al lui Stefan Gheorghidiu.

Atentia eroului este vesnic intoarsa spre interior. Aflandu-se in centrul evenimentelor, situandu-se aici si organizand lumea, eroul da unitate perspectivei. De fapt, el recreaza lumea, sau, mai bine zis, o supune, ca si in cazul altor eroi camilpetrescieni, unui tipar de idealitate, iar neconcordanta dintre acestea doua, lumea absolutului, a idealului, si cea care cade sub simturile sale, provoaca permanenta daramare de temple din sufletul eroului.